Agatha Christie

Fata pastorului

Tuppence, care se învârtea în jurul biroului, spuse pe un ton morocănos:

— Aş vrea să fim chemaţi în ajutorul unei fiice de pastor.

— De ce?

— Mi se pare că ai uitat, Tommy, dar eu însămi sunt fiică de pastor. Înţelegi ce înseamnă asta pentru mine. De-aici mi se trage nevoia de altruism... Mila faţă de aproapele meu... Aceasta...

— Vad că te pregăteşti să joci rolul lui Roger Sheringham {1}. Numai că, dacă-mi permiţi o observaţie, tu vorbeşti la fel ca el, doar că mai puţin bine.

— Greşală! Cuvintele mele au o oarecare subtilitate feminină. Un „nu ştiu ce" pe care nici un bărbat nu l-ar putea atinge. Beneficiez, în plus, de calităţi necunoscute prototipului meu, cum să-ţi spun? Cuvintele sunt nişte lucruri atât de nesigure. Cel mai adesea par a limpezi o situaţie exact în momentul în care spun contrariul a ceea ce vor să exprime.

— Continuă, spuse Tommy, simulând un surâs.

— Potoleşte-te, e chiar ceea ce fac. Nu m-am oprit decât o clipă pentru a-mi trage sufletul. Şi pentru a-mi revenit în fire, doresc foarte mult ca astăzi să ajutăm fiica unei pastor şi vei vedea, Tommy: prima persoană care va veni să ceară ajutor „Celebrelor

Agatha Christie

Fata pastorului

Tuppence, care se învârtea în jurul biroului, spuse pe un ton morocănos:

— Aş vrea să fim chemaţi în ajutorul unei fiice de pastor.

— De ce?

— Mi se pare că ai uitat, Tommy, dar eu însămi sunt fiică de pastor. Înţelegi ce înseamnă asta pentru mine. De-aici mi se trage nevoia de altruism… Mila faţă de aproapele meu… Aceasta…

— Vad că te pregăteşti să joci rolul lui Roger Sheringham {1}. Numai că, dacă-mi permiţi o observaţie, tu vorbeşti la fel ca el, doar că mai puţin bine.

— Greşală! Cuvintele mele au o oarecare subtilitate feminină. Un „nu ştiu ce” pe care nici un bărbat nu l-ar putea atinge. Beneficiez, în plus, de calităţi necunoscute prototipului meu, cum să-ţi spun? Cuvintele sunt nişte lucruri atât de nesigure. Cel mai adesea par a limpezi o situaţie exact în momentul în care spun contrariul a ceea ce vor să exprime.

— Continuă, spuse Tommy, simulând un surâs.

— Potoleşte-te, e chiar ceea ce fac. Nu m-am oprit decât o clipă pentru a-mi trage sufletul. Şi pentru a-mi revenit în fire, doresc foarte mult ca astăzi să ajutăm fiica unei pastor şi vei vedea, Tommy: prima persoană care va veni să ceară ajutor „Celebrelor acţiuni detective ale lui Blunt” va fi chiar o fiică de pastor.

— Pariez că nu!

— De acord! Atenţie, dă-mi voie să-mi părăsesc maşina de scris pentru că, iată, a venit un client.

Biroul lui Blunt era ca un stup de albine la lucru în clipa când Albert deschise uşa şi anunţă:

— Domnişoara Monica Deane.

O tânără cu părul şaten, îmbrăcată foarte modest apăru în prag şi se opri. Tommy îi veni în ajutor.

— Intraţi, domnişoara Deane: Aşezaţi-vă şi spuneţi-ne ce putem face pentru dumneavoastră. Permiteţi-mi să vă prezint pe secretarea mea particulară, domnişoara Sheringham.

— Încântată să vă cunosc, domnişoară Deane, tatăl dumneavoastră face parte din cler, nu-i aşa?

— Aşa este. Dar… Cum aţi aflat?

— Oh, avem metodele noastre. Nu vă speriaţi că vorbesc atâta, dar domnului Blunt îi place să mă asculte, zice că îi dau idei.

Tânăra fată o privi uluită. Nu era frumoasă, ci drăgălaşă şi cu un uşor aer decepţionat. Ochii ei de un albastru şters erau foarte frumoşi, dar cearcănele care îi înconjurau mărturiseau îngrijorare şi spaimă.

— Povestiţi-mi despre necazul dumneavoastră, domnişoară Deane, o sfătui Tommy.

Tânăra se întoarse spre el şi începu:

— E o poveste atât de dezlânată… Tatăl meu era administrator la Little Hampsley, în Suffolk. Aici a şi murit acum trei ani, lăsându-ne pe mine şi pe mama foarte încurcate. Mi-am luat un post de învăţătoare, dar, cum mama a devenit infirmă, l-am abandonat spre a o îngriji. Eram dezolant de sărace, până într-o zi când am primit o scrisoare de la un notar care ne anunţa că o mătuşă de-a tatălui meu murise lăsându-ne nouă moştenirea. Am auzit de mai multe ori vorbindu-se despre această mătuşă care se ciorovăise ani îndelungaţi cu tatăl meu. Ştiind-o foarte bogată, mama şi cu mine crezurăm că grijile vor lua sfârşit, numai că lucrurile se prezentau altfel decât ne-am

închipuit. Am moştenit, într-adevăr, casa în care locuia, dar după ce am plătit taxele de succesiune nu ne-a mai rămas nici un ban. Îmi închipui că mătuşă-mea şi-a pierdut averea în timpul războiului sau că a trăit din ea pe timpul bătrâneţii. Cu toate acestea, aveam casa şi o puteam vinde la un preţ avantajos. Dar, deşi era o prostie, am refuzat oferta. Ocupam atunci o locuinţă strâmtă, dar costisitoare şi mă gândeam că dacă ne-am muta la „Casa Roşie”, mama ar avea o cameră confortabilă şi am putea lua nişte chiriaşi pentru a ne acoperi cheltuielile.

Am hotărât astfel, în ciuda unei oferte foarte avantajoase a unui domn care dorea să cumpere casa. Ne-am instalat şi eu am dat mai multe anunţuri în ziare pentru a atrage chiriaşii. Din primul moment totul merse bine şi primirăm numeroase scrisori de la persoane doritoare să-şi petreacă câteva zile la ţară. Bătrâna servitoare a mătuşii rămase cu noi şi ne împărţeam treburile. Apoi, se petrecură câteva evenimente inexplicabile.

— Ce fel de evenimente?

— Casa părea vrăjită. Tablourile începură să cadă, vesela să zboare prin casă, spărgându-se, iar într-o dimineaţă observarăm că mobilele îşi schimbară locurile. La început crezurăm că cineva ne juca o festă, dar imediat a trebuit să părăsim ipoteza. Odată, în timp ce eram cu toţii adunaţi la masă, se auzi o bubuitură teribilă deasupra noastră şi, urcând imediat la etaj, găsirăm un obiect spart pe podea.

— Un spirit demolator! Exclamă Tuppence.

— Asta crede şi doctorul O'Neill. În orice caz, rezultatul fu dezastruos. Chiriaşii ne părăsiră şi cei care-i înlocuiră făcură la fel. Eram disperată. Pentru a se umple paharul, ne fu tăiată şi renta. Femeia care ne servea dispăru şi ea pe neaşteptate.

— Biata mea prietenă, îngână Tuppence, dar ştiu că aţi avut necazuri! Aţi dori ca domnul Blunt să întreprindă o anchetă asupra acestei poveşti cu „fantome”?

— Aşteptaţi, asta nu-i totul. Acum trei zile, am primit vizita doctorului O'Neill. Ne-a spus că face parte din Societatea de Cercetări Psihice şi că-l interesează foarte mult curioasele manifestări din casa noastră; este într-atât de interesat încât ar fi în stare să cumpere casa pentru a face câteva experienţe.

— Şi?

— La început, propunerea sa mă umplu de bucurie căci era singura speranţă de a pune capăt îngrijorării noastre, dar... Poate că mă veţi considera capricioasă, şi n-aţi fi departe de adevăr, numai că... E vorba de acelaşi om!

— Ce om?

— Acelaşi care voise să cumpere casa la început. Sunt sigură!

— Şi de ce vă nelinişteşte asta?

— Nu înţelegeţi? Cei doi bărbaţi erau foarte diferiţi ca înfăţişare. Primul, destul de tânăr, brunet, îngrijit, neavând mai mult de treizeci de ani. Doctorul O'Neill, pare a avea cam cincizeci de ani, poartă o barbă cenuşie, ochelari şi umblă aplecat. Totodată, în timp ce vorbea, am băgat de seamă că avea un dinte de aur într-o parte a gurii. Celălalt bărbat are un dinte de aur exact în acelaşi loc. Mai mult, urechile sale de-o formă foarte specială, aproape că nu au lob şi sunt exact la fel cu cele ale doctorului ONeill. Aceste două amănunte nu pot fi, totuşi, o simplă coincidenţă! Am meditat şi, în cele din urmă, i-am scris domnului O'Neill, anunţându-l că-i voi da un răspuns definitiv într-o săptămână. Am văzut acum câtva timp anunţul domnului Blunt într-un ziar care acoperea un sertar din bucătărie... Şi am venit să vă caut.

— Aţi făcut bine, aproba Tuppence cu căldură. Povestea asta trebuie studiată cu mare atenţie.

— O afacere foarte interesantă, domnişoară Deane, spuse şi Tommy. Vom fi fericiţi să ne ocupăm de ea, nu-i aşa, domnişoară Sheringham?

— Absolut, şi vom merge până la capăt!

— Dacă am înţeles bine, doar dumneavoastră singură, mama şi o servitoare locuiţi în casă, domnişoară Deane? Ne puteţi spune câteva amănunte despre servitoare?

— Se numeşte Crockett şi se află în slujba mătuşii mele de opt sau zece ani. Nu-i prea tânără, e cam acră, dar e o servitoare bună. Îşi dă aere pentru că are o soră căsătorită cu un om de condiţie bună. Crockett are un nepot care, spune ea, e un „gentleman perfect”.

Tommy scoase un mormăit. Nu mai ştia cum să orienteze ancheta. Dar Tuppence, care o urmări pe tânăra fată, spuse:

— Cred că cel mai potrivit ar fi ca domnişoara Deane să dejuneze cu mine. E aproape ora unu şi, la masă, voi putea nota toate detaliile suplimentare de care avem nevoie.

— Excelentă idee, miss Sheringham, aprobă Tommy.

În timp ce cele două femei luau masa într-un restaurant din apropiere, Tuppence se înclină spre însoţitoarea ei:

— Aş dori să mă încredinţaţi, dacă aveţi cumva un motiv special, să aflaţi adevărul asupra acestei afaceri.

Monica roşi.

— Ştiţi, eu…

— Povestiţi-mi tot!

— Ei bine… Doi bărbaţi vor să se căsătorească cu mine.

— Eterna poveste, presupun. Unul e bogat, celălalt sărac şi cel sărac este preferatul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu înţeleg cum de ghiciţi totul?!

— Oh, ştiţi, cazul dumneavoastră n-are nimic excepţional. Aproape toată lumea păţeşte la fel; eu însămi m-am aflat în această situaţie.

— Dacă vindem casa nu vom mai avea din ce trăi. Gerald este adorabil, dar e tare sărac, în ciuda faptului că e un inginer talentat. Dacă ar avea măcar un pic de capital, firma sa l-ar lua ca asociat. Celălalt, Partridge, este un bărbat excelent şi norocos, ceea ce înseamnă că dacă mă voi mărita cu el voi pune capăt tuturor necazurilor. Dar… Dar…

— De acord… Puteţi dumneavoastră să vă străduiţi a repeta cât doriţi cât e el de bun şi bogat, să-i numiţi toate calităţile… Rezultatul va fi acelaşi, celălalt e cel pe care-l doriţi.

Monica înclină capul fără să spună nimic.

— Va trebui să ne ducem la faţa locului spre a studia problema. Care e adresa dumneavoastră?

— Casa Roşie", Stourton-in-the-Marsh.

În timp ce Tuppence nota, tânăra fată o întrebă roşindu-se:

— Nu v-am întrebat în legătură cu… Condiţiile…

— Noi nu cerem plată decât în funcţie de rezultat. Dacă secretul de la „Casa Roşie" se va lumina, după cum încep să cred – după tenacitatea cu care vorbiţi de acel misterios gentleman – atunci vă vom cere un mic procent, dacă nu… Nimic!

— Mulţumesc.

— Acum, uitaţi toate aceste nelinişti. Veţi vedea, dacă totul va merge bine, altădată vom dejuna vorbind despre lucruri mai interesante.

Cei doi Beresford se instalară la hanul „Coroana şi ancora" din Thunly. Tommy, care privea pe fereastra camerei lor, remarcă pe un ton lugubru:

— Iată-ne deci şi-n Târgul Gâştelor, ori cum s-o mai chema sătucul ăsta.

Tuppence încearcă să-i ridice moralul propunându-i:

— N-ai vrea să mai revedem o dată afacerea?

— Cu plăcere. Dă-mi voie întâi să-ţi spun părerea mea. Suspectez pe mama infirmă!

— De ce?

— Draga mea, bagă-ţi în cap că povestea asta cu fantome nu e decât o istorie montată spre a o convinge pe tânăra fată să-şi vândă proprietatea. Monica Deane ne-a spus că toată lumea se găsea adunată la masa în timp ce, la etaj,

obiectele se zdrobeau de duşumea. Oricum, mama ei care este infirmă trebuie să se afle la etaj, nu-i aşa?

— Dată fiind infirmitatea ei mi se pare cam greu de crezut ca ea să fi mutat mobilele din loc.

— Dar e posibil ca ea să nu fie deloc infirmă. Ar putea foarte bine să simuleze neputinţa.

— Cu ce scop?

— Evident… Vorbeam doar de binecunoscutul principiu conform căruia vinovatul e întotdeauna persoana cea mai puţin suspectă.

— Văd că dai totul pe glumă. Trebuie să existe o raţiune pentru care toţi străinii ăştia vor să cumpere casa. Iar dacă pe tine nu te interesează să le descoperi mobilul, pe mine mă interesează. Îmi place Monica; e o fată foarte simpatică!

— Sunt de părerea ta, dar nu pot rezista plăcerii de a te enerva, Tuppence. Cu siguranţă, e ceva ce se ascunde în casa asta şi nu va fi prea uşor de găsit, dacă n-o fi totul o cacialma. Din moment ce ei doresc să cumpere imobilul folosindu-se de toate mijloacele, înseamnă că nu ne rămâne decât să scormonim planşeul şi, la nevoie, să dărâmăm pereţii, dacă nu cumva s-o fi găsind vreo mină de cărbuni în grădină.

— Aş prefera un tezaur. Ar fi mult mai romantic!

— În cazul acesta, cred că n-ar fi rău să-i fac o vizită directorului băncii locale. Îi voi spune că am venit să-mi petrec Crăciunul în sat, că am intenţia să cumpăr „Casa Roşie” şi că vreau să discut cu el posibilitatea deschiderii unui cont la banca sa.

— Dar, pentru ce…?

— Aşteaptă şi vei vedea.

O oră mai târziu Tommy se întoarse cu ochii strălucitori.

— Progresăm, Tuppence! Întrevederea cu directorul s-a desfăşurat precum prevăzusem şi l-am întrebat, fără să am aerul, dacă i se aduce mult aur pentru depunere, după cum ştiu că se întâmplă în mod obişnuit în aceste sate, de pildă cu fermierii care l-au ascuns în timpul războiului. De aici,

am ajuns să vorbim despre capriciile bătrânelor doamne şi mi-am inventat o mătuşă care, când a izbucnit războiul, s-a dus în caleaşcă la magazinul „Armata şi marina”, de unde a ieşit cu şaisprezece şunci. Asta i-a adus şi lui aminte de una din clientele sale care a insistat să i se restituie totul de la bancă, pe cât posibil în aur, şi care şi-a recuperat titlurile de propietate, bunurile la purtător şi alte valori căci, zicea, prefera să le păstreze la ea. Mă mirai de o asemenea imprudenţa şi atunci mi-a spus că era vorba de fosta proprietăreasă a „Casei Roşii”. Pricepi, Tuppence? Şi-a recuperat toată averea şi a ascuns-o undeva. Îţi aduci aminte, fără îndoială, spusele Monicăi despre puţinătatea bunurilor lăsate ca moştenire. Acum sunt convinsă că bătrâna a dosit totul undeva şi că cineva este la curent cu asta. Aş merge până la a afirma că ştiu despre cine e vorba.

— Cine?

— Devotata Crockett, bineînţeles! Ea trebuie să cunoască toate excentricităţile stăpânei sale.

— Şi doctorul acesta, O'Neill, cu dintele de aur…?

— E nepotul, „gentlemanul desăvârşit”. Fără nici o îndoială! Dar unde se află mangoţii? Tu, care – mai mult ca mine – ştii mai multe despre doamnele bătrâne, ai cumva idee despre locurile în care obişnuiesc ele să-şi ascundă tezaurele?

— La ciorap, sub saltea.

— Ai dreptate, numai că nu cred că aşa s-a întâmplat cu mătuşa Monicăi, căci până acum i-ar fi dat de urmă. Pe de altă parte, o femeie bătrână nu putea să desprindă singură scândurile duşumelei sau să sape o ascunzătoare în zid sau în grădină. Totuşi, bunurile sunt undeva în perimetrul proprietăţii! Crockett n-a pus încă mâna pe ele, dar nu e departe vremea când ea şi nepotul ei vor fi stăpânii locului şi vor putea răscoli totul. Va trebui să le-o luăm înainte. Haide… ne ducem imediat la „Casa Roşie”.

Îi primi Monica Deane. Pentru mamă-sa şi Crockett, cei doi erau posibili cumpărători ai proprietăţii, ceea ce explică

cercetarea locurilor. Tommy a pus-o pe tânăra fată la curent cu toate concluziile la care ajunseseră, dar o şi întrebă de toate, aflând că o parte din lucrurile bătrânei fuseseră dăruite lui Crockett, o altă parte împărţite săracilor din împrejurimi.

— Mătuşa dumneavoastră a lăsat ceva acte?

— Dulapul e plin de ele, la fel şi un sertar din camera sa, dar nimic important.

— Le-aţi aruncat cumva?

— Nu. Maică-mea refuză totdeauna să arunce vechile hârtii. Mai mult, şi-a ales tot felul de reţete pe care şi-a propus să le studieze zilele acestea.

Tommy îi arătă un bătrân care lucra în grădină.

— Grădinarul lucrează aici de pe vremea mătuşii dumneavoastră?

— Da. Venea de trei ori pe săptămână. Locuieşte în sat. Săracul bătrân, nu mai poate face mare lucru acum. Îl chem o dată pe săptămână spre a avea grijă de grădină; n-avem mijloace să-l folosim mai des.

Tommy aruncă o privire spre Tuppence, voind să spună ca ea să aibă grijă de Monica, în timp ce el se apropie de bătrân, cu care schimbă câteva banalităţi despre grădinărit, după care îl întrebă:

— Aţi îngropat cumva vreo ladă de-a stăpânei dumneavoastră, cândva?

— Nu. N-am îngropat niciodată nimic. Pentru ce să fi dorit ea să ascundă o ladă în pământ?

Tommy clătină din cap şi reintră în casă. Dacă hârtiile bătrânei nu vor aduce nici o lumină, povestea risca să fie foarte greu de rezolvat. Casa era veche, dar nu într-atât încât n-ar fi putut ascunde un secret.

În momentrul în care cei doi tocmai se retrăgeau, Monica le aduse o cutie mare de carton legată cu sfoară, spunând:

— Iată toate hârtiile pe care le-am găsit. Dacă doriţi, puteţi să le luaţi cu dumneavoastră, veţi avea tot timpul să le consultaţi în voie… Dar sunt sigură că nu veţi găsi nimic

care să limpezească misterioasele întâmplări ce au avut loc în casa aceasta.

În clipa aceea, o violentă lovitură se produse deasupra capetelor lor. Tommy fugi la etaj şi descoperi într-una din camere o carafă şi un lighean sparte de duşumea. Nu văzu pe nimeni.

— Fantoma îşi reia glumele, murmură el.

Apoi se reîntoarse la parter, visător.

— Credeţi, domnişoara Deane, că aş putea vorbi câteva clipe cu servitoarea?

— Desigur, o voi chema imediat.

Monica se duse la bucătărie şi reveni însoţită de Crockett.

Tommy o încunoştiinţa pe un ton politicos:

— Ne gândim să cumpărăm casa şi soţia mea se întreba dacă, în cazul în care ajungem la o înţelegere, aţi fi de acord să rămâneţi în serviciul nostru?

Faţa respectabilei Crockett nu exprima nici o tresărire.

— Mulţumesc, domnule, dacă-mi permiteţi, voi reflecta la propunerea dumneavoastră.

Tommy se întoarse spre Monica.

— Casa îmi place mult, domnişoară Deane. Mi se pare că mai aveţi şi alţi cumpărători. Oricare ar fi suma oferită, eu vă voi da cu o sută de lire mai mult.

Monica murmură câteva cuvinte de politeţe, care nici nu-l încurajau, dar nici nu-l descurajau, şi cei doi Beresford se retraseră.

— Mi se pare clar, spuse Tommy. Crockett e amestecată. Ai băgat de seamă cum răsufla? Coborâse scara de serviciu alergând, după ce făcuse pe fantoma la etaj. Sunt aproape convins că l-a introdus pe nepotu-său în secret în casă spre a o înlocui în momentul în care ea ar fi obligată să stea liniştita lângă familie. Vei vedea că doctorul O'Neill va face o nouă ofertă până la sfârşitul zilei.

Şi, într-adevăr, în timp ce cei doi tocmai se instalaseră la han, li se aduse un bilet din partea Monicăi pe care scria:

„Am veşti de la doctorul O'Neill. Măreşte oferta precedentă cu încă o sută cinzeci de lire”.

— Nepotul trebuie să aibă resurse, constată Tommy. Mai vreau să-ţi spun ceva, draga mea: prada pe care o speră, nu-i va ajunge să-şi acopere toate cheltuielile!

— Asta doar dacă nu vom pune noi mâna pe ea!

— Da, deci să ne începem cercetările.

Triară toate hârtiile aduse de Monica. Lucru anevoios, pe care cei doi îl întrerupeau din când în când spre a-şi cerceta notiţele.

— Ce e nou, Tuppence?

— Două facturi vechi, trei scrisori fără importanţă, o reţetă pentru conservarea cartofilor noi şi o alta pentru o prăjitură cu brânză şi lămâie.

— La mine: o factură, un poem despre primăvară, două tăieturi din ziare despre „De ce cumpără femeile perle… Un plasament sigur” şi „Bărbatul cu patru neveste… O poveste extraordinară”, de asemenea, o reţetă pentru iepure în aspic.

— E descurajant.

Imediat ce cutia se goli, cei doi investigatori se priviră perplecşi. Tommy luă o bucată de hârtie ce se afla înaintea lui.

— Am pus asta de o parte să vad dacă n-are vreo legătură cu ceea ce căutăm.

— Să o vedem. O, e vorba de una din treburile alea cuprinzând o şaradă sau o anagramă…

Tuppence citi:

„Prima, o puneţi pe cărbuni încinşi şi apoi sub ea, puneţi totul. A doua este de fapt prima. Celui de-al treilea, nu-i place crivăţul iernii”.

Tommy bodogăni:

— Nu era un poet prea strălucit.

— Nu văd ce te-ar putea interesa aici? Acum cinzeci de ani toată lumea colecţiona genul ăsta de şarade, ori le păstra pentru serile lungi de iarnă.

— Nu făcea aluzie la versuri, ci la ceea ce scrie cu creionul dedesubt: Sfântul Luca XI, 9, citi Tuppence. E o referire la Biblie.

— Înţeleg, numai că asta n-are nici o legătură cu ceea ce a scris bătrâna sub şaradă.

— Da… Într-adevăr.

— Îmi închipui că, veritabilă fiica de pastor cum eşti, porţi tot timpul o Biblie cu tine.

— Am, într-adevăr, una. Nu te aşteptai, nu-i aşa? O secundă.

Tuppence scoase o Biblie din valiză şi-i întoarse cu febrilitate paginile.

— Iată: Luca, capitolul XI, versetul 9.

Se aplecă şi citi: „Caută şi vei găsi”.

— Am găsit, exclamă Tuppence. Rezolvăm criptograma şi tezaurul e al nostru… Sau al Monicăi.

— Ei bine, să lucrăm la criptogramă, cum îi spui tu.

„Prima, o puneţi pe cărbuni încinşi”. Mă întreb ce înseamnă asta? Să vedem mai departe: „A doua este de fapt prima”. E în cea mai curată păsărească.

— Nu chiar, sunt sigur că e foarte simplu, trebuie doar să ne gândim puţin. Dă-mi pentru o clipă hârtia.

Tommy i-o dădu cu plăcere şi Tuppence, înfundată într-un fotoliu, începu să murmure ridicând din sprâncene. După o jumătate de oră Tommy remarcă detaşat:

— Deci e simplu, nu?

Jignită, Tuppence replică:

— N-aparţinem unei generaţii prea fericite, asta-i tot. Sunt sigură că dacă-i voi duce hârtia asta unei bătrâne din sat, o va descifra în câteva momente. E un truc, asta-i tot.

— Să mai încercăm o dată.

— Nu poţi pune prea multe lucruri pe cărbuni încinşi. Apa, pentru a-i stinge, lemnul pentru a-i aţâţa, sau… Ceainicul.

— Cred că e vorba de un cuvânt cu o singură silabă. N-ar putea fi cuvântul lemn, din întâmplare?

— Nu, căci nu se poate pune nimic în el.

— Trebuie atunci să fie vorba de obiecte numite printr-un cuvânt de o singură silabă care se pun pe foc.

— Saucepan {2}. Fryingpan {3}. Ce-ai zice de „pot” {4} sau „pan” {5}? Astea sunt vase de bucătărie.

— Oală? S-ar putea. Ea se pune într-adevăr pe foc.

— Dar restul? Vai de noi!

Fură întrerupţi de servitoare care veni să-i anunţe că prânzul va fi servit într-o jumătate de oră.

— Doamna Lumley ar vrea să ştie dacă preferaţi cartofii fierţi sau prăjiţi. Are amândouă felurile.

— Fierţi, răspunse cu vioiciune Tuppence. Ador cartofii…

Se opri şi Tommy o privi stupefiat.

— Ce ai, Tuppence, ai văzut o fantomă?

— Tommy! N-ai priceput? Asta era! Vreau să spun, cuvântul „potatoes”. Iată: „Prima, o puneţi pe cărbuni încinşi” – prima fiind „pot”, adică „oală”. „A doua este de fapt prima”. Adică A, prima literă a alfabetului. „Celei de-a treia nu-i place crivăţul iernii”, asta e „toes” (degetele mari de la picioare), desigur, „pot-a-toes”.

— Ai dreptate, Tuppence, eşti foarte răutăcioasă. Numai că mi-e teamă că am pierdut destul timp degeaba. „Cartofii” nu prea au nimic de-a face cu banii. Aşteaptă puţin… Despre ce citeai înainte? Parcă ceva în legătură cu cartofii noi, mi se pare. Mă întreb dacă nu cumva asta ne va lămuri.

Răscoli printre hârtiile învechite şi scoase una îngălbenită.

— Iată: „Pentru conservarea cartofilor noi puneţi-i într-o ladă de fier şi îngropaţi-i în grădină. Chiar şi în timpul iernii îşi vor păstra acelaşi gust de parcă atunci i-aţi fi scos din pământ”.

— Iată cheia enigmei! Strigă Tuppence. Comoara e îngropată într-o cutie de fier.

— Şi, totuşi, l-am întrebat pe grădinar şi mi-a spus că nu a îngropat nimic.

— Ştiu, numai că oamenii nu răspund întotdeauna la ceea ce-i întrebi. Răspund doar la ceea ce gândesc ei că ai putea să-i întrebi. El ştia că n-a pus nimic special sub pământ. Dar mâine îl vom întreba dacă nu cumva a îngropat cartofi.

Peste două zile era ajunul Crăciunului. Întrebând pe trecători, Tommy şi Tuppence găsiră locuinţa bătrânului grădinar şi după câteva minute de conversaţie, Tuppence abordă subiectul ce o interesa.

— Tare aş fi bucuroasă dacă am găsi ceva cartofi noi pentru ocazia asta. Ar merge foarte bine cu friptură de gâscă. Nu cumva sunt pe aici oameni care au obiceiul de-ai păstra în grădină, îngropaţi în lăzi de fier? Am auzit că asta ar fi un mijloc de a-i menţine proaspeţi.

— E adevărat, răspunse bătrânul, domnişoara Deane, fosta proprietară a „Casei Roşii” mă punea în fiecare vara să îngrop câte trei cutii în gradină şi cel mai adesea uita să le scoată.

— Aproape de fundaţie, în spatele casei?

— Nu, lângă zidul de împrejmuire, nu departe de brad.

Înarmaţi cu cele aflate, cei doi îl părăsiră pe bătrân, nu înainte de a-i lăsa cinci şilingi drept răsplată.

— Şi acum spre Monica!

— Oh, Tommy! N-ai nici un fel de simţ al dramaticului. Lasă-mă, am un plan minunat. Crezi că am putea împrumuta sau fura un hârleţ de undeva?

În cele din urmă, hârleţul fu găsit şi târziu, seara, un trecător fu surprins să zărească două siluete strecurându-se în gradina domeniului „Casei Roşii”.

Locul indicat de grădinar fu descoperit fără greutate şi Tommy se apucă imediat de lucru. Hârleţul dădu nu peste mult timp de un obiect metalic care, scos din pământ, avea forma unei mari cuti de biscuiţi. Era pecetluit cu un fel de plasture, dar graţie briceagului lui Tommy îl deschiseră fără greutate. Tânăra femeie scoase un suspin constatând că ea nu conţine nimic altceva decât cartofi.

— Să continuăm să săpăm, Tommy.

Nu le trebuiră mult timp spre a descoperi a doua cutie care, la fel ca prima, era plină de cartofi.

— Totdeauna, a treia oară se arată dreptatea, spuse Tuppence drept consolare.

— Tare mi-e teamă că toată povestea asta nu e decât o simplă… Poveste.

A treia cutie fu scoasă în sfârşit şi, cuprinsă de febră, Tuppence îi desfăcu cercul.

— Din nou car… Oh, Tommy… Nu-s cartofi decât deasupra. Priveşte!

Trase un sac de catifea, cum se făceau pe vremuri.

— Să ne întoarcem repede la hotel, că am îngheţat, zise Tommy. Trebuie să ascund uneltele. Ia sacul, dar nu-l deschide înainte de-a ajunge eu…

Tuppence nu trebui să aştepte prea mult, căci Tommy sosi răsuflând greu şi fără a mai pierde vremea, schimbându-şi hainele, strigă:

— În sfârşit! Detectivii particulari vor prospera. Arată-mi prada, doamnă Beresford!

Sacul conţinea un pachet învelit într-o ţesătură impermeabilă şi o geantă din piele foarte groasă, de capră. O controlă întâi pe aceasta din urmă găsind-o plină cu monede de aur. Tommy le socoti.

— Două sute de lire de aur. Îmi închipui că asta e tot ceea ce a acceptat banca să-i dea. Deschide pachetul, Tuppence.

Tânăra femeie scoase o enormă legătură de bilete de bancă pe care le numărară împreuna. Erau douăzeci şi cinci de mii de lire. Tommy şuieră ascuţit.

— Dumnezeule! Oare nu-i un adevărat noroc pentru Monica că noi suntem bogaţi şi cinstiţi? Dar ce-i în punga asta de mătase?

Tupence o deschise şi scoase din ea un magnific colier de perle.

— Nu sunt expert în bijuterii, remarcă Tommy, dar sunt aproape sigur că perlele acestea valorează pe puţin 5 mii

de lire, judecând după mărime. Acum înţeleg de ce bătrâna păstra tăietura din ziar în care era vorba de perle ca o bună investiţie. Ea şi-a lichidat întreaga avere schimbând-o în argintarii şi perle.

— Nu e minunat? Scumpa de Monica… Se va putea mărita cu Gerald al ei şi va putea trăi fericită, ca şi mine.

— E foarte drăguţ din partea ta ce-mi spui, Tuppence. Aşadar şi tu eşti fericită?

— Da, Tommy, deşi n-am vrut să ţi-o spun. Mi-a scăpat… Starea de excitaţie… Seara de Crăciun şi…

— Dacă mă iubeşti cu adevărat, răspunde-mi la o întrebare.

— Detest soiul asta de curse… Dar, în sfârşit, de acord!

— Cum ai ghicit că Monica e fiică de pastor?

— Oh… Am trişat. Am deschis scrisoarea prin care ne cerea o întâlnire şi mi-am amintit că un domn Deane a fost vicarul tatălui meu cândva şi că avea o fată cu cinci ani mai mică decât mine. Şi de aici am tras concluziile.

— Eşti o fiinţă fără ruşine. Poftim, miezul nopţii! Sărbători fericite, Tuppence!

— Sărbători fericite, Tommy. Monica va avea şi ea un Crăciun fericit şi asta datorită NOUĂ. Sunt fericită pentru ea, căci biata fată n-a avut o viaţă prea dulce până acum. Am o strângere de inimă gândindu-mă la asta.

— Draga mea Tuppence.

— Tommy, dragule… Iată-ne şi sentimentali!

Tommy ridică un deget şi spuse sentenţios:

— Crăciunul nu e decât o dată pe an. Asta spuneau bunicile noastre şi trebuie să admitem că aveau perfectă dreptate.

SFÂRŞIT

{1} Erou de romane poliţiste {2} Saucepan = cratiţă {3} Fryingpan = tigaie {4} oală {5} cratiţă